

HỎI 62

BỆNH TẬT TAI ƯƠNG

Một hôm Hàn Đạo Quốc từ cửa tiệm về nhà, vợ là Vương thị nói:

- Vợ chồng mình đây nhờ quan nhân mà ngày nay có miếng ăn, lại ngày thêm khá giả, chuyến đi vừa rồi, mình cũng kiếm được ít nhiều, vậy mình nên soạn một bữa tiệc thỉnh quan nhân tới dùng chén rượu, vừa để tỏ lòng biết ơn, vừa để giải khuây cho gia gia trong thời gian gia gia đang buồn rầu vì ca nhi chết. Và lại gia gia đối với mình cũng tốt, mình nên giữ mãi cái tình đó để còn làm ăn về lâu về dài sau này.

Đạo Quốc bảo:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng ngày mai mồng năm ngày xấu, để ngày kia mồng sáu mình làm tiệc, gọi ca nữ tới, rồi tôi sẽ đích thân thỉnh quan nhân. Nhưng tối thì tôi phải vào ngủ tại tiệm để coi hàng.

Vương thị nói:

- Gọi ca nữ làm gì cho phiền hà mà lại thêm tốn, nhà bên cạnh mình đây, Lạc đại tẩu có người quen là Thân Nhị Thư, rất trẻ, hát cũng hay, thường đến chơi luôn, mình nên mời tới hát. Có điều là Thân Nhị Thư không phải là ca nữ, nhưng cũng chẳng sao, hát hay thì thôi chứ gì.

Đạo Quốc gật đầu:

- Vậy cũng được.

Hôm sau, Đạo Quốc nhờ Ôn tú tài viết một tấm thiệp mời long trọng, rồi tới thưa với Tây Môn Khánh:

- Ngày mai vợ chồng tôi có chén rượu nhạt, gia gia rảnh rang thì xin quá bộ giáng lâm tới chứng kiến cho.

Nói xong đưa tấm thiệp lên. Tây Môn Khánh đọc xong bảo:

- Vợ chồng người việc gì phải bày vẽ như vậy? Ngày mai ta cũng không bận gì, khi ở nhà môn về, ta sẽ tới.

Đạo Quốc mừng lắm, vái chào lui ra.

Hôm sau, Đạo Quốc đưa tiền cho đàn em là Hồ Tú bảo đi mua các thứ rượu thịt về cho Vương thị cùng các a hoàn làm tiệc. Lại sai kiệu đón Thân Nhị Thư tới.

Quá trưa, trà nước rượu thịt sẵn sàng thì thấy Cầm Đồng đem một vò rượu Bỏ Đào tới trước, lát sau thì Tây Môn Khánh đến, có Đại An và Vương Kinh đi theo. Tới cổng, Tây Môn Khánh xuống kiệu. Đạo Quốc vội chạy ra nghênh tiếp vào nhà. Mời Tây Môn Khánh ngồi xong, Đạo Quốc vái tạ mà nói:

- Đa tạ lão gia cho rượu.

Vương thị trang điểm lộng lẫy bước ra lạy chào bốn lạy rồi lui vào lo việc. Vương Kinh đem trà ra, Đạo Quốc hai tay nâng chung trà mời Tây Môn Khánh, rồi cũng cầm một chung ngồi ghé một bên mà tiếp. Sau tuần trà, Đạo Quốc nói:

- Chúng tôi chịu ơn lão gia rất nhiều. Trong lúc tôi lo việc ở xa, lão gia lại sai người săn sóc giúp đỡ cho tiện nội. Thành em Vương Kinh lại được lão gia thương mà cho hầu hạ trong nhà. Ôn ấy quả là chẳng biết lấy chi đền đáp. Hôm trước ca nhi thất lạc, tôi thì chưa về, còn tiện nội thì đau nên không tới phân ưu được, chỉ sợ lão gia giận ghét. Hôm nay vợ chồng tôi có chén rượu nhạt, thỉnh lão gia chiếu cố, trước là để xin lão gia tha tội sau là để lão gia khuây khỏa đôi phần.

Tây Môn Khánh cười:

- Vợ chồng người thật nghĩ xa quá, lại bày vẽ nữa.

Vương thị bước ra, ngồi khếp nép một bên hỏi chồng:

- Chàng đã thưa với gia gia chuyện đó chưa?

Đạo Quốc đáp:

- Chưa.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Vương thị đáp:

- Hôm nay chồng tôi định mời mấy ca nữ tới hát hầu gia gia, nhưng tôi thấy bất tiện nên không mời. Tại nhà họ Lạc ngay cạnh đây, có người quen thường hay tới chơi là Thân Nhị Thư, giỏi hát các điệu các bài. Tôi lúc trước có dịp nghe Úc Đại Thư hát, nhưng vẫn chưa hay bằng Thân Nhị Thư này. Cho nên hôm nay tôi mời Thân Nhị Thư tới hát hầu gia gia, chẳng hay gia gia có vui chăng. Nếu hôm nay Thân Nhị Thư hát nghe được thì hôm nào để gọi vào hát cho các nương nương nghe.

Tây Môn Khánh bảo:

- Vậy thì tốt lắm, cho gọi người đó ra ta coi.

Vương thị vâng lời bước vào. Đạo Quốc bảo Đại An giúp Tây Môn Khánh cởi áo ngoài, rồi mời vào tiệc. Hồ Tú rót rượu ra. Đạo Quốc hai tay nâng chung mời Tây Môn Khánh.

Vương thị dắt Thân Nhị Thư ra. Tây Môn Khánh chú mục nhìn, thấy tóc đẹp như mây, đôi mày xanh như núi mùa xuân, má hồng da phấn. Thân Nhị Thư sụp lạy bốn lạy. Tây Môn Khánh bảo:

- Nàng cứ tự nhiên, năm nay thanh xuân chừng bao nhiêu?

Thân Nhị Thư đáp:

- Tiện nữ năm nay hai mươi một tuổi.

Tây Môn Khánh lại hỏi:

- Nàng biết nhiều điệu hát không?

Thân Nhị Thư đáp:

- Cũng biết được ít nhiều, các khúc hát thì thuộc được chừng hơn trăm khúc.

Tây Môn Khánh bảo Đạo Quốc:

- Mời nàng ta ngồi xuống đây.

Đạo Quốc kéo ghế mời ngồi. Nhị Thư vái tạ rồi ngồi xuống.

Mọi người nhập tiệc. Nhị Thư đánh đàn tranh mà hát. Tây Môn Khánh vừa lòng lắm. Qua vài tuần rượu, Tây Môn Khánh bảo:

- Đem đàn tỳ bà lại để Nhị Thư hát vài từ khúc cho ta nghe.

Nhị Thư nấn cung tỳ bà, hát lên một bài từ. Bài hát dứt.

Đạo Quốc bảo vợ rót rượu mời Tây Môn Khánh. Vương thị chúc rượu cho Tây Môn Khánh xong, quay sang bảo Nhị Thư:

- Thư thư có nhớ khúc "Tỏa Nam Chi" thì hát hầu Đại quan nhún đây.

Nhị Thư nấn phím hát rằng:

Lúc mới gặp nhau

Đã nhận ngay ra ý trung nhân

Tuổi còn thanh xuân

Tóc như mây nổi

Má đào môi thắm đẹp muôn phần

Một đóa hoa tươi mơn mớn

Vẻ yêu kiều chưa gặp một lần

Chỉ tiếc nàng không phải dòng cao quý

Nên không thể đem về nhà làm vợ cho phi

nguyên ái ân.

Lúc mới gặp nhau

Nhìn nhan sắc như nguyệt như hoa

Tiếc là gặp cảnh phong trần

Trong lòng trăm nỗi phân vân

Nghĩ vừa buồn vừa giận

Nhìn nhau đủ no mà chẳng được gần nhau

Nàng hát lên như tổ nội u sầu

Sầu kia chưa quên được,

Buồn này lại đến mau.

Tây Môn Khánh nghe xong, nhớ lại cuộc gặp gỡ của mình với Ái Nguyệt vừa rồi, thì thấy đúng như lời hát, cứ say sưa khen tặng không thôi. Vương thị thấy vậy mừng lắm, rót đầy một chung rượu lớn, chúc cho Tây Môn Khánh mà nói:

- Xin gia gia cạn chung này, vừa rồi mới chỉ là vài khúc mà thôi, Nhị Thư đây còn thuộc nhiều khúc hát rất hay nữa, để hôm nào rảnh rang, Nhị Thư sẽ xin tới hát hầu các nương nương. Quả là Nhị Thư đây hát hay ơn Úc Đại Thư nhiều.

Tây Môn Khánh hỏi Thân Nhị Thư:

- Tiết Trùng Dương này, tôi cho người tới rước, nàng chịu đi chăng?

Nhị Thư đáp:

- Sao lão gia lại dạy vậy? Lão gia sai bảo một tiếng là tiện nữ đâu dám trái lệnh.

Tây Môn Khánh thấy Nhị Thư biết ăn nói thì hài lòng lắm. Bữa tiệc lại tiếp tục. Lát sau tiệc tàn. Vương thị bảo chồng:

- Nhờ Đại An đưa Nhị Thư qua nghỉ bên Lạc Đại tẩu đi.

Thân Nhị Thư đứng dậy vái chào. Tây Môn Khánh thưởng cho ba tiền mà bảo:

- Để nàng mua dây đàn.

Nhị thư lạy tạ. Tây Môn Khánh dặn:

- Mồng tám là ta cho người tới rước nàng đó.

Vương thị nói:

- Gia gia cứ sai Vương Kinh tới bảo tôi, tôi sẽ mời Nhị Thư cho.

Nói xong nhờ Đại An đưa Nhị Thư sang nhà họ Lạc ở bên cạnh.

Đạo Quốc đứng dậy xin phép ra tiệm coi hàng. Chỉ còn lại Tây Môn Khánh và Vương thị. Vương thị chúc rượu cho Tây Môn Khánh một hồi nữa rồi hai người kéo nhau vào phòng trong.

Vương Kinh dọn rượu tại phòng ngoài cùng, mời Đại An và Cầm Đồng.

Hồ Tú sau khi dọn dẹp tại nhà bếp, bỗng nghe trong phòng Vương thị có tiếng trò chuyện, thì tưởng là Tây Môn Khánh đã ra về, và Đạo Quốc đang chuyện trò với vợ, bèn ghé mắt qua cửa sổ nhìn vào, không ngờ Tây Môn Khánh đang cùng Vương thị đầu gối tay ấp nhỏ to. Vương thị nói:

- Chúng tôi được gia gia giúp đỡ nhiều quá, ơn lớn đó quá là không thể báo đáp được. Nhờ gia gia cho chồng tôi đi buôn bán mà lúc về cũng có được ít nhiều vốn riêng. Gia đình tôi thật khá hơn trước gấp bội, mà chồng tôi buôn bán quen, cũng khá hơn trước nhiều lắm.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ôn huệ đó kể làm gì, tôi là bạc hào phú bạc nhất trong huyện Thanh Hà này, người nhờ vả tôi thiếu gì, làm sao kể hết.

Nhưng Đạo Quốc được tôi tin cậy như vậy, lý do tại sao thì nàng cũng biết. Chỉ sợ nay mai khá giả có tiền thì sinh lòng kia khác mà thôi.

Vương thị vội nói:

- Làm gì có chuyện đó, chồng tôi có to gan lớn mật tới đâu cũng chẳng bao giờ dám đổi dạ thay lòng với gia gia. Không có gia gia rồi biết nhờ vả vào ai?

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu vậy thì tốt, mà nếu nàng cũng hết lòng với ta thì để lần này ta sai Đạo Quốc cùng Lai Bảo đi Nam, rồi cho ở luôn đó lo mua bán.

Vương thị nói:

- Thì sai hẳn đi chứ để hẳn ở nhà làm gì, vả lại chính hẳn đó nói với tôi là hẳn ở ngoài đã quen rồi, cũng muốn mua bán ở ngoài cho tiện. Vả lại như vậy hẳn cũng kiếm thêm được ít nhiều, chứ ở nhà thì lấy gì ăn tiêu cho đủ. Xin gia gia giúp cho hẳn. Tùy gia gia sai đi nơi nào cũng được.

Tất cả câu chuyện giữa hai người đều bị Hồ Tú nghe hết.

Trong khi đó Đạo Quốc tưởng Hồ Tú đã trở ra tiệm, nhưng tới nơi, hỏi Vương Hiến và Vinh Hải thì biết là Hồ Tú chưa tới, bèn quay về nhà gọi cổng để tìm Hồ Tú. Tại phòng ngoài Vương Kinh cùng Đại An và Cầm Đồng vẫn đang cùng nhau chén tạc chén thù. Hồ Tú nghe tiếng Đạo Quốc, vội trở xuống nhà dưới vợ nằm ngủ.

Đạo Quốc cầm đèn xuống nhà sau, thấy Hồ Tú nằm ngủ thì đã vào người gọi dậy mà mắng:

- Đồ khốn, tao đã bảo mày ra tiệm trước rồi ngủ ở đó, vậy mà mày lăn ra ngủ ở đây. Bây giờ không dậy, mà còn nằm đó hay sao?

Hồ Tú lồm cồm ngồi dậy, vờ dụi mắt rồi bước ra đường.

Trong khi Đạo Quốc lớn tiếng ở nhà dưới, thì Tây Môn Khanh đã vội bước ra ngoài. Lúc Đạo Quốc trở lên, Tây Môn Khanh hỏi:

- Người đi đâu vậy?

Đạo Quốc đáp:

- Tôi ra ngoài tiệm để coi sóc mọi việc nên từ nãy tới giờ không ở nhà hầu tiếp gia gia được, xin gia gia tha tội.

Đoạn sai a hoàn hâm rượu và đem thêm đồ ăn lên. Tây Môn Khánh ăn uống qua loa, nói vài câu chuyện rồi đứng dậy cáo từ, dùng ngựa mà về. Ba tên gia nhân theo sau. Về tới nhà cũng đã canh hai. Tây Môn Khánh vào ngay phòng Bình Nhi. Bình Nhi nằm trên giường nhưng chưa ngủ, thấy Tây Môn Khánh bước vào, có vẻ say, liền hỏi:

- Chàng uống rượu ở đâu về vậy ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Đạo Quốc thấy tôi buồn phiền nên hôm nay làm tiệc mời tôi đến uống rượu giải muộn. Đạo Quốc lại gọi được một nàng cũng còn nhỏ tuổi là Thân Nhị Thư tới hát, nàng này hát hay hơn Úc Đại Thư. Tiết Trùng dương này tôi sẽ cho gọi Nhị Thư tới đây hát cho nàng nghe để nàng giải muộn. Nàng cũng đừng nên thương nhớ sầu khổ quá, nàng đang yếu phải tĩnh dưỡng nhiều mới được.

Nói xong gọi Nghênh Xuân định sai cởi áo để nghỉ lại với Bình Nhi, nhưng Bình Nhi nói:

- Tôi khó ngủ, cứ trần trọc, một đêm thức dậy mấy lần, Nghênh Xuân lại sắc thuốc để tôi uống đêm, chàng nghỉ ở đây sợ không ngủ yên được đâu. Chàng nên đi nơi khác mà nghỉ thì hơn. Chàng không thấy tôi gầy yếu xấu xí hay sao ? Tôi buồn lắm, nhưng không nói ra mà thôi.

Tây Môn Khánh ôn tồn:

- Nàng đang bệnh, cần có người bầu bạn, tôi đến đây với nàng cho nàng vui, tôi đối với nàng thế nào nàng không biết hay sao mà lại nói như vậy ?

Bình Nhi cười khẩy:

- Ai mà tin được lời chàng ? Ngày mai tôi chết có khi chàng cũng không cần, chàng chỉ cần người ta mà thôi.

Tây Môn Khánh im lặng một lúc rồi bảo:

- Thôi, nếu nàng không muốn tôi ngủ đây thì để tôi sang phòng Kim Liên vậy.

Bình Nhi nói:

- Tôi cũng mong chàng qua bên đó, người ta đang chờ đợi chàng, đang nóng lòng sốt ruột, chàng không sang với người ta mà cứ ở bên này thì chỉ khổ cho tôi mà thôi.

Tây Môn Khánh cười:

- Nếu nàng nói vậy thì tôi không sang đó nữa.

Bình Nhi mỉm cười:

- Không sao đâu, chàng cứ qua bên đó đi.

Nói xong đứng dậy tiễn Tây Môn Khánh ra cửa rồi trở vào ngồi trên giường. Nghênh Xuân đem thuốc đến, Bình Nhi uống thuốc xong, tự nhiên nước mắt lại tuôn rơi. Lát sau mới nằm xuống mà nghỉ.

Trong khi đó Kim Liên đang định đi ngủ sớm thì bỗng thấy Tây Môn Khánh đẩy cửa bước vào cười hỏi:

- Đi ngủ sớm vậy ?

Kim Liên ngạc nhiên mừng rỡ hỏi:

- Đâu ngờ chàng tới. Hôm nay chàng uống rượu ở nhà ai vậy ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Đạo Quốc mới về ở Nam về, thấy tôi mới mất con nên làm tiệc mời tôi tới giải muộn. Và lại Đạo Quốc cũng sắp đi xa nữa, nên muốn có tiệc đãi tôi để cảm tạ đã giúp đỡ hẳn.

Kim Liên bảo:

- Hẳn đi xa để chàng ở đây chiếu cố vợ hẳn phải không ?

Tây Môn Khánh bảo:

- Làm gì có chuyện đó, vợ chồng hẳn cũng như gia nhân của tôi mà.

Kim Liên nói:

- Là gì thì là chứ, chàng muốn mà lại không được hay sao ? Chàng đừng có lừa dối chúng tôi, chúng tôi đã biết hết cả rồi. Sinh nhật của chàng, con dâu phụ đó không thềm tới đây chúc thọ, nhưng sinh nhật của nó thì chàng lại lấy cái trâm vàng có dư thọ của Bình Nhi cho tôi để đem tặng nó. Chàng nỡ muốn làm như vậy sao ? Con đó dù nó có đẹp đến chừng nào chăng nữa thì nó cũng chỉ là loài dâu phụ, chàng say mê nó ở chỗ nào ? Lại còn dùng em trai nó làm gia nhân trong nhà nữa

chứ. Tôi biết con dám phụ đưa em vào đây chỉ là để thông tin với chàng mà thôi.

Tây Môn Khánh nhất định chối, bèn cười bảo:

- Là thật, ăn nói hồ đồ như vậy hay sao? Làm gì có chuyện đó. Nói thật cho nàng biết, trong tiệc hôm nay chỉ có chồng nó ngồi tiếp tôi mà thôi, tôi có thấy mặt mũi nó đâu.

Kim Liên nói:

- Đừng có cố tình dối gạt tôi, ai chẳng biết thằng chồng nó là đứa chẳng ra gì, nó dùng con vợ lung lạc chàng để chàng tin cậy nó trong việc buôn bán hầu bòn rút tiền bạc của chàng. Chàng có là đồ ngốc thì mới tin thằng chồng nó. Nói thật cho chàng biết, muối thì mặn, dấm thì chua, có nói gì cũng không dối được ai đâu.

Tây Môn Khánh muốn cho qua chuyện nên chỉ cười, rồi đánh trống lảng gọi Xuân Mai pha trà. Xuân Mai pha trà đem ra, Tây Môn Khánh yên lặng ngồi uống, nhưng Kim Liên cứ lải nhải day nghiêng mãi, bèn tức giận đứng dậy, tới phòng Nguyệt nương mà nghĩ.

Kim Liên cứ nghĩ rằng Tây Môn Khánh giả vờ, lát nữa thế nào cũng trở vào, nhưng đợi mãi không thấy, bèn sai Xuân Mai ra ngoài dò xem. Xuân Mai đi một lát, trở về thưa:

- Gia gia nghỉ tại thượng phòng rồi.

Kim Liên yên lặng suy nghĩ, hối hận vì đã quá lời và vụng về, nhưng lại nghĩ rằng:

- Tây Môn Khánh có nhiều người để yêu quý, đâu thêm để ý tới mình.

Do đó tức giận, sai Xuân Mai đóng chặt cửa phòng rồi dặn:

- Gia gia có đến gõ cửa, mà không được mở đấy nhé.

Xuân Mai vâng lời, đóng cửa tắt đèn đi ngủ.

Tây Môn Khanh tới phòng Nguyệt nương, nhưng mấy hôm nay vì cái chết của Tố Quan, Nguyệt nương buồn rầu than khóc không thôi nên mang bệnh. Nguyệt nương ngồi một mình trước đèn suy nghĩ vẫn vơ rằng:

- Nay mai còn nhiều bất trắc nữa, rồi biết ra sao.

Đang trầm ngâm tư lự thì Tây Môn Khánh đẩy cửa bước

vào, trông sắc mặt giận không ra giận, say chẳng phải say. Nguyệt nương bèn hỏi:

- Hôm nay nhà nào mời chàng dự tiệc vậy? Sao mãi giờ này mới về? Tôi thấy chàng có vẻ hơi say, nhưng cũng có vẻ như đang giận ai, hay là trong tiệc đã có điều tiếng gì với ai chàng?

Tây Môn Khánh ngồi xuống đáp:

- Làm gì có chuyện điều tiếng gì với ai. Hôm nay Hàn quản lý Nam về, nghe tin ca nhi mất, biết là tôi đang buồn, mới làm tiệc mời tôi đến uống rượu giải sầu. Tôi từ chối không được nên phải tới. Hàn quản lý có mời được một thiếu nữ là Thân Nhị Thư, ca hát hay lắm. Hàn quản lý thôi tôi hơi vui nên tận tình mời mọc do đó tôi cũng hơi say.

Nguyệt nương lại hỏi:

- Chàng về nhà, đã tới thăm Lục muội muội chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Tôi có ghé thăm rồi, nhưng Bình Nhi đang ngủ, a hoàn đang sắc thuốc, nên chỉ ngồi một lát mà thôi.

Nguyệt nương nói:

- Chàng thì phần việc công bộn bề, phần thì bán chuyện việc tưng liên miên nên không để ý chuyện nhà. Theo tôi thấy thì bệnh tình Lục muội cũng có phần nguy kịch chứ không chơi đùa đâu. Nhất là từ khi ca nhi bỏ đi tới giờ, Lục muội chỉ ngày đêm than khóc, chẳng nghĩ gì đến thân mình. Tôi nghĩ như vậy không nên, nhưng khuyên giải hết lời cũng chẳng hiệu quả. Chàng nên lui tới an ủi Lục muội thì hơn. Khuyên Lục muội là hai nên giữ gìn sức khỏe, ráng quên những chuyện buồn phiền, có thể mới hy vọng mau khỏe được. Tôi biết tính Lục muội tuy ôn nhu hiền hậu, nhưng có tật là điều buồn phiền gì cũng dễ trong bụng, không chịu nói ra nên không ai an ủi được. Chàng cũng nên để ý tới điều đó.

Tây Môn Khánh nói:

- Nếu vậy thì để tôi tới an ủi Bình Nhi.

Nguyệt nương bảo:

- Chàng vừa nói là Lục muội đã ngủ, thì bây giờ đến quá

rầy Lục muội làm gì? Vả lại cũng khuya rồi, hôm nay tôi cũng không khỏe, chàng nên tới phòng nào mà nghỉ đi.

Tây Môn Khánh gật đầu, tới phòng Kim Liên, thấy cửa đã đóng chặt, bèn gọi Xuân Mai mở cửa. Kim Liên tuy giận Tây Môn Khánh, nhưng đến lúc nghe tiếng gọi cửa, lại mừng quýnh, lật đật tự chạy ra mở cửa. Đêm đó Kim Liên săn sóc Tây Môn Khánh chu đáo lắm.

Thấm thoát đã tới tiết Trùng dương, Tây Môn Khánh bảo Nguyệt nương:

- Hôm nọ ăn tiệc tại nhà Hàn quản lý, tôi thấy Thân Nhị Thư quả là có tài đàn hát, để tôi bảo chúng nó mời tới hát cho các nàng nghe. Nàng cũng nên bảo nhà bếp làm tiệc, bày tại Tụ Cảnh Đường trong hoa viên, gia đình mình uống rượu thưởng tiết Trùng dương.

Đoạn bảo Vương Kinh đem kiệu đón Thân Nhị Thư tới.

Lát sau Thân Nhị Thư tới, được đưa vào thượng phòng, lay chào Nguyệt nương và mọi người. Nguyệt nương thấy Nhị Thư trẻ tuổi, xinh đẹp, ăn nói dịu dàng, hỏi về các bài hát thì biết nhiều lắm, bèn mời trà rồi bảo hát mấy bài. Sau đó mọi người kéo ra Tụ Cảnh Đường dự tiệc.

Hôm đó Tây Môn Khánh không ra nha môn làm việc, mà ở nhà suốt ngày để đích thân trông coi việc trồng hoa cúc. Tiệc hôm đó gồm tất cả thế thiếp của Tây Môn Khánh và con gái là Đại Thư, Xuân Mai, Ngọc Tiêu, Nghênh Xuân và Lan Hương hầu tiệc. Thân Nhị Thư ngồi bên tiệc đàn hát.

Hôm đó Bình Nhi không khỏe, mời mãi mới chịu tới, nhưng chỉ gắng gượng ngồi dự tiệc để làm vui lòng Tây Môn Khánh và mọi người. Mọi người mời rượu, Bình Nhi cũng chỉ uống chút ít. Nguyệt nương thấy Bình Nhi thân thể gầy gò, dung nhan sầm muện thì bảo:

- Lục muội nên vui vẻ lên, để bảo Nhị Thư hát vài khúc cho Lục muội nghe.

Ngọc Lâu nói:

- Đại nương bảo Nhị Thư xem khúc nào hay nhất thì hát trước đi.

Bình Nhi vẫn buồn rầu yên lặng, cùng mọi người nghe hát.

Dung uống rượu nghe hát thì thấy Vương Kinh vào thưa:

- Có Ứng Nhị gia, Thường Nhị gia tới.

Tây Môn Khánh bảo:

- Mời họ vào đại sảnh, ta ra bây giờ.

Vương Kinh lại nói:

- Thường Nhị gia có cho đem hai quả đựng đầy lễ vật tới.

Tây Môn Khánh quay sang bảo Nguyệt nương:

- Đây là Thường Nhị ca đã dọn tới nhà mới rồi, nên mới tới tạ ơn tôi đó.

Nguyệt nương bảo:

- Thế thì phải có gì khoản đãi người ta, chứ chẳng lẽ để người ta về không. Chàng cứ ra tiếp khách đi, để tôi bảo gia nhân dọn tiệc ở trên đó vậy.

Tây Môn Khánh đứng dậy, lúc bước đi còn dặn Nhị Thư:

- Nàng nhớ chọn những khúc hát thật hay để hát cho Lục nương nghe nhé.

Nói xong bước ra.

Trong này, Kim Liên nói:

- Bây giờ Lục thư thư thích khúc hát nào thì để bảo Nhị Thư hát khúc đó. Có vậy mới khỏi phụ lòng săn sóc của gia gia. Gia gia gọi Nhị Thư tới đây là để hát cho Lục thư thư nghe, sao thư thư không nói gì vậy?

Bình Nhi nghe vậy, không dùng được, đành phải nói:

- Thôi thì Nhị Thư hát thử khúc "Tử Mạch Hồng Trần" xem.

Nhị Thư đáp:

- Vâng, để tôi xin hát hầu nương nương.

Nói xong vừa đánh đàn tranh vừa hát. Khúc hát dứt,

Nguyệt nương hỏi:

- Lục muội đã say chưa? Uống thêm chung nữa nhé.

Bình Nhi thật sự không muốn uống rượu chút nào, nhưng không thể chối từ, đành nâng chung rượu lên nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chung xuống. Lát sau thấy trong người hăm hập sôi. Bình Nhi đứng dậy cáo từ về phòng nằm nghỉ.

Tây Môn Khánh bước ra, thấy Ứng, Thường hai người không ở đại sảnh mà đang ngắm hoa cúc ở gần hiên Phỉ Thúy. Nguyên nơi đây có hai mươi chậu cúc, chậu nào cũng cao tới bảy thước, gồm đủ các loại danh cúc như Đại hồng bào, Trạng nguyên hồng, Tử bào kim dải, bạch phấn Tây Thi, Mãn Thiên tinh, Tuý Dương Phi, Ngọc Mâu đơn, Nga mao cúc, Uyên nương cúc v.v... Tây Môn Khánh thấy hai người thì vái chào. Trĩ Tiết vái lại rồi gọi gia nhân đem lễ vật tới. Tây Môn Khánh mời hai người vào ngồi lại hiên Phỉ Thúy rồi hỏi:

- Cái gì thế này?

Bá Tước nói:

- Thường nhị ca nhờ đại ca nay đã có nhà cửa, chẳng biết lấy gì tỏ lòng biết ơn, nên mới bảo Thường nhị tấu làm ít cua và vịt quay đem lại tạ ơn đại ca.

Tây Môn Khánh nói:

- Thường nhị ca bày vẽ thế này làm gì, thật phí tâm quá.

Bá Tước nói:

- Tôi cũng bảo nhị ca đây như vậy, nhưng nhị ca đây nhất định lựa mấy thứ này tới kính biểu đại ca.

Tây Môn Khánh gọi gia nhân mang hai quả lễ vật lại, sai mở ra thì thấy một quả gồm bốn chục con cua thật lớn nhồi thịt và các gia vị rồi nướng lên, bốc mùi thơm nức. Một quả là hai cặp vịt quay béo vàng trông thật ngon mắt. Tây Môn Khánh coi xong sai Xuân Hồng và Vương Kinh đem vào trong rồi lại sai Đại An lấy tiền thưởng cho mấy người bưng lễ vật, rồi quay sang vái tạ Trĩ Tiết. Bá Tước hết lời khen mấy chậu cúc rồi hỏi:

- Đại ca tìm ở đâu mà có những giống cúc quý quá vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Tìm gì đâu, đó là do Lưu thái giám sai đem tới biểu.

Bá Tước nói:

- Hoa đã là một chuyện, còn những cái bồn hoa mới là đáng nói, trông chẳng khác gì đồ gốm Tô Châu, những thứ này bây giờ tìm đâu có.

Gia nhân đem trà ra, Tây Môn Khánh mời hai người uống trà rồi hỏi:

- Thường nhị ca hôm nào dọn nhà vậy?

Bá Tước lại đáp thay:

- Sau khi chồng tiên làm giấy được ba hôm thì dọn nhà, đồ đạc cũng mua đầy đủ cả rồi. Hiện Thường nhị tấu đã dùng số tiền dư mở tiệm tạp hóa, nhờ người em đứng trông coi giùm.

Tây Môn Khánh bảo Bá Tước:

- Vậy thì hôm nào chúng mình phải có ít lễ vật tới mừng tân gia của Thường Nhị ca chứ. Chỉ nên mời vài ba người thôi. Mà Thường Nhị ca khỏi phải chuẩn bị gì cả, tôi sẽ bảo người nhà làm đồ ăn sẵn rồi mang tới, cũng gọi thêm hai kỹ nữ tới giúp vui, chúng mình vui vẻ một ngày.

Trĩ Tiết nói:

- Tôi cũng tính là phải có chén rượu nhạt thỉnh đại ca tới, nhưng cứ do dự không dám vì nhà cửa chật chội, chỉ sợ làm phiền lòng đại ca.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nhị ca chớ lo vợ vắn. Chỗ anh em mà, để tôi bảo gọi Tạ Đại ca tới nói cho biết.

Đoạn quay lại bảo Cầm Đồng đi mời Tạ Hy Đại. Bá Tước hỏi:

- Hôm đó đại ca định cho gọi những ca nữ nào?

Tây Môn Khánh cười:

- Thì lại gọi Ái Nguyệt và Hồng Tú vậy.

Bá Tước hỏi:

- Hôm nọ đại ca cho gọi Ái Nguyệt mà không nói nên tôi không biết, theo đại ca thì Ái Nguyệt và Quế Thư hơn kém nhau thế nào?

Tây Môn Khánh đáp:

- Thì đại khái tài sắc cũng như nhau.

Bá Tước nói:

- Hôm nọ sinh nhật của đại ca, sao Ái Nguyệt nó không nói gì vậy? Con đó coi vậy mà có vẻ ghê lắm đó.

Tây Môn Khánh bảo:

- Để hôm nào tôi tới nhà Ái Nguyệt sẽ mời nhị ca cùng đi, nhị ca đánh cờ giỏi, thử đánh với Ái Nguyệt xem sao.

Bá Tước hăng hái: